

Peter DE WILDE Voorzitter Davidsfonds

Voor de titel hoefde Peter DE WILDE (48) het niet te doen. De nieuwe voorzitter van Davidsfonds werkt als administrateur-generaal van Toerisme Vlaanderen en staat aan het hoofd van de overkoepelende European Travel Commission, maar neemt het vrijwillige engagement er graag bij. „De vraag kwam op het juiste moment.”

‘Ik ontmoet veel jonge mensen naar wie ik opkijk’

Jozefien VAN HUFFEL

Na jaren in Antwerpen streken Peter DE WILDE en zijn echtgenoot onlangs neer in Bazel, het geboortedorp van eerstgenoemde. Zijn werkkamer, vol boeken en licht, deelt haar uitzicht op park en vijver met het vijftiende-eeuwse kasteel Wissekerke. „Het is niet goed de gevangene van een plek te worden, maar je kunt je wel laten inspireren”, zegt DE WILDE. „Een plek als deze is erfgoed dat we vandaag opnieuw kunnen opladen met betekenis.”

–Kreeg cultuur u hier in haar greep?

Ik kom uit een arbeidersgezin, zonder traditie in cultuur of financiële ruimte. Nu ben ik 48. Dat is de leeftijd waarop mijn vader stierf, een psychologische grens die me doet nadenken. Waarom ben ik wie ik ben, met mijn interesses? Ik herinner me het Rubensjaar 1977. Iedereen moest toen in Antwerpen geweest zijn. Ook mijn moeder, mijn zus en ik poseerden voor het Museum voor Schone Kunsten. Telkens als we in de stad kwamen, parkeerden we in de Grand Bazar en aten we er *bouchée à la reine*, koninginnenhapje, in het zelfbedieningsrestaurant. Ik stel vast dat ik veel doe dat refereert aan die ervaringen. Ik hou van steden die ‘bestapbaar’ zijn, niet zoals Berlijn. Ik moet en zal het voornaamste museum gezien hebben en een kerk, en ik proef bij voorkeur ook de lokale keuken. Ik beoordeel boeken op de geur, terugdenkend aan de dorpsbibliotheek van broeder Jan en broeder Guido. Enkel de muziek ontdekte ik op eigen kracht, als student. De paastijd is voor mij niet compleet zonder een passieconcert, zonder dat ik rustig de tijd neem om opnieuw door dat verhaal te gaan.

–U bent nu voorzitter van Davidsfonds. Is dat te combineren met uw werk?

Mijn inzet bij Toerisme Vlaanderen werd op een bepaald moment ongezond groot. Ik stond ermee op, ging ermee slapen en droomde ervan. Hobby’s had ik niet meer. „In de schaduw van een eik groeien geen bomen”, zeg ik soms over andere chefs die niet kunnen loslaten, maar op de duur kon ik zelf minder goed een stap terug doen om mensen in de organisatie te laten groeien. Ik zat overal met mijn neus op. De vraag van Davidsfonds kwam dus op het juiste moment.

Peter De Wilde: „Vakantie is volgens mij geen luxe, maar een basisrecht voor iedereen.” © Frank Bahn Müller

–Op welke manier ligt Davidsfonds u?

Zoals Toerisme Vlaanderen naar de diepere waarde van vakantie zoekt, doet Davidsfonds dat met geschiedenis en cultuur. Het wil Vlamingen verbinden via het beleven van hun cultuur. Wie zijn echter die Vlamingen en wat is die cultuur? Geen debat wordt vandaag scherper gevoerd

„Davidsfonds kan een alternatief zijn voor wat negatief is en verdeelt”

dan het identiteitsdebat en ook Davidsfonds staat op een kruispunt. Het heeft nog veel vrijwilligers, maar moet toch op zoek naar zichzelf. Is het een organisatie die gedoemd is te verdwijnen of zit er achter die activiteiten en boeken meer dat ons bindt? Dat ‘meer’ boeit me enorm.

–Wat kan dat ‘meer’ dan zijn?

Daarvoor keer ik allereerst terug naar de wortels van de organisatie. Ik heb al lang

een passie voor het graven in het verleden om het heden beter te begrijpen. Nieuwsgierigheid is mijn grote drijfveer, en wel eerder naar het waarom dan naar het hoe, de praktische uitwerking. Davidsfonds werd destijds opgericht als reactie op het vrijzinnige Willemsfonds, maar werd al snel een positief project. Ook mijn engagement vertrekt vaak vanuit de observatie dat iets beter kan. In deze tijd kan Davidsfonds een alternatief zijn voor alles wat negatief is en mensen verdeelt, door met een open blik te verbinden.

Een Vlaming is voor mij niet iemand die hier geboren is en hier zal sterven, niet iemand die onze taal tot in de puntjes beheerst. Het is iemand die zich hier wil inzetten. Ik moet denken aan Orry Van de Wauwer, onlangs op televisie met de vluchteling die hij onderdak bood, en aan de jonge nieuwkomer die bij ons werkt en pas in scoutsuniform kwam vragen of hij wat vroeger kon vertrekken. Ik ontmoet veel jonge mensen naar wie ik opkijk, Vlamingen die zich willen *smijten*. Ze zetten ons aan het denken. Wie zijn we? Waarom willen we negativisme tegengaan?

–Toerisme wordt beoordeeld op basis van cijfers en opbrengst. Kunt u zich daarin vinden?

Een aantal jaren geleden zat het nog helemaal in de zachte hoek. Als de politiek wat tijd en geld overhad, kreeg het aandacht. en bij elke regeringsvorming bleef de portefeuille als laatste op tafel liggen, als troostprijs. Daarom toonden wij wat toerisme betekent voor de economie. De sector bleek in te staan voor 240.000 banen en net geen vijf procent van het bruto binnenlands product. Enkel de bouwsector is groter. We overtuigden beleidsmensen dat het geen economisch randverschijnsel is, maar de slinger sloeg door naar de andere kant. Toch hielden we ook de gedachte levend dat iedereen vakantie verdient. Het is geen luxe, wel een basisrecht dat fundamenteel bijdraagt aan het geluk. Vorig jaar bereikten we met het Steunpunt Vakantieparticipatie alvast 150.000 mensen in armoede, maar in de toekomst wil ik nog meer inzetten op de gedachte dat vakantie betere mensen van ons maakt.